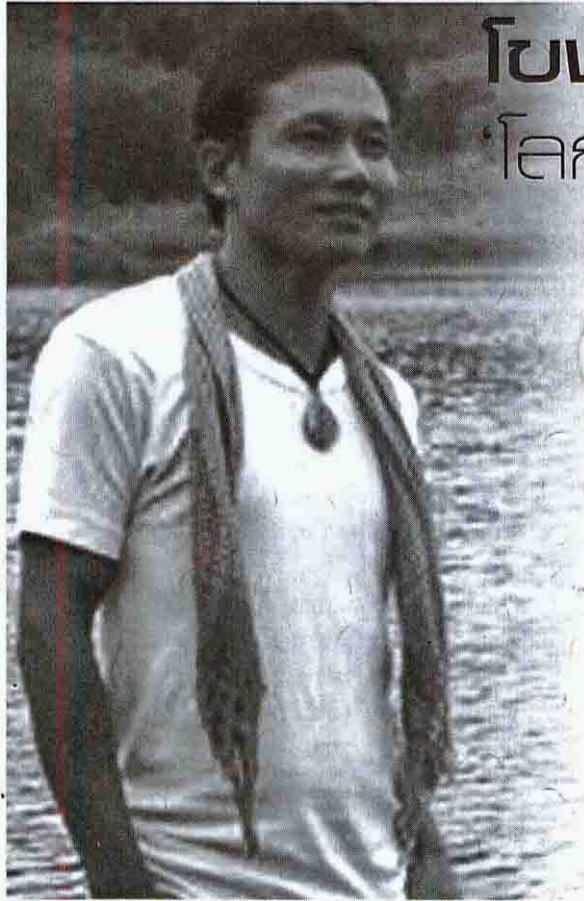

หอมกลิ่นสาบกวี่

Twosunsr บางกาน

โขงรัก คำไพโรจน์ 'โลกของพ่อคนหนึ่ง'

รู้ประสบการณ์งานเขียนจากครูไพฑูริย์ ธีญา...เรียนภาษาไทยอยู่สองปี ไม่ทันจบ ก็มีปัญหาเรื่องสุขภาพและทุนทรัพย์ในการเล่าเรียน ตัดสินใจหันหลังให้การเรียนในมหาวิทยาลัย เพื่อเรียนรู้โลกภายนอกมหาวิทยาลัยตลอดชีวิตด้วยตัวเอง..."

ขณะเรียนหนังสือ เขาผลิตหนังสือทำมือ รวมบทกวีของตัวเองออกมาสองเล่ม คือ 'วาทวิถีแห่งชีวิต' และ 'เสียงหายใจสายลมฝน' กร่างานหลายอย่าง ชนิดที่ว่า...ต้องสู้เพื่อชีวิต...

"พเนจรโร่ทำงานโรงงานตามนิคมอุตสาหกรรมต่างๆ ในเมืองหลวง เป็นพนักงานยิงซิลิโคนบนตึกสูง ชีวิตห้อยต่องแต่งฝากไว้กับลวดสลิงเส้นเล็กๆ ผูกอบรมวิชาวาดแผนโบราณ ก่อนที่จะหอบเสื้อและครีมนวดไปนวดให้ฝรั่งแถวหาดป่าตอง เป็นหมอดูลายมือข้างสนามหลวง เขียนภาพเหมือน ภาพล้อเลียน ภาพทิวทัศน์ วาดภาพใส่แผ่นกระเบื้องปูพื้นวางขายตามตลาดนัด แต่สิ่งที่ไม่เคยทิ้งคือการอ่านหนังสือและเขียนบทกวีส่งนิตยสาร..."

ขณะเส้นทางชีวิตจริงร้อนระโงกโชนนั้น เขายังร่วมกับเพื่อนทำกลุ่มวรรณกรรม 'ร้อยแสงจันทร์' เสวนาแลกเปลี่ยนกัน และผลิตนิตยสารในชื่อกลุ่ม แบบไม่ทิ้งชีวิตฝัน...

"เคยผิดหวังในเรื่องราวความรัก ถึงขั้นออกบวชที่วัดบ้านเกิดริมฝั่งโขง เขียนจิตรกรรมฝาผนังฝากไว้ที่นั่น เป็นเวลาหนึ่งพรรษา ลีอกออกมา ผู้ใหญ่บ้านเลือกให้เป็นผู้ช่วยอยู่หกเดือน เป็นผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านและเป็นแกนนำ ก่อตั้งกลุ่มเยาวชนคนแม่น้ำโขง เพื่อหวังให้เยาวชนเกิดความรักในท้องถิ่น มีสมาชิกเยาวชนในเครือข่ายอยู่ 200 คนในสี่หมู่บ้านนำร่อง ต่อมาเกิดขัดแย้งทางความคิดกับนักการเมืองท้องถิ่น ถูกหาว่าเป็นพวกหัวรุนแรง ผู้ปกครองเด็กบางคนเกรงว่าจะพาลูกหลานเขาไปประท้วง จึงจำเป็นต้องยุติบทบาท..."

ติดตามอ่านบทกวีของเขา ทั้งความต่อเนื่องและพัฒนาการ ระหว่างชีวิตที่ผกผัน...

"หลังจากพบรักใหม่กับสาวชาวบ้าน หมู่บ้านเดียวกัน ก็พาครอบครัวจากลุ่มน้ำโขงมาใช้ชีวิต

ลงรัก คำไพโรจน์, โงงาน 20 ปี วรรณกรรมสัจฉกรมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ณ อุทยานแห่งชาติภูพาน ผมพบเขาในฐานะรุ่นพี่ของชาวค่าย และในฐานะลูกศิษย์คนหนึ่งของ ไพฑูริย์ ธีญาชีวิตโลดแล่นหลายเส้นทาง เรียนวิชาศิลปะไม่จบย้ายไปเรียนภาษาไทยก็ไม่จบ...

"เกิดในครอบครัวชาวนา ณ บ้านริมฝั่งแม่น้ำโขงเมืองหนองคาย ชีวิตวัยเยาว์ผูกพันอยู่กับแม่น้ำโขงติดตามพ่อไปลากอจนเพื่อจับปลาบึก ทำไร่ยาสูบ ไร่ป่อ ไร่พริก รวมทั้งทำนากับครอบครัว จบมัธยมปลายโรงเรียนหินโงมพิทยาคม เมืองหนองคาย สอบโควตาเข้าสู่ร่วมวิทยาลัยมหาสารคาม ในสาขาวิชาทัศนศิลป์ เอกจิตรกรรม เรียนเขียนรูปอยู่สองปีเงินซื้ออุปกรณ์ศิลปะไม่พอ จำเป็นต้องปาดหน้าตาจิตรกรของแม่ กล่าวอำลาครูบาอาจารย์ และมวมลมิตรทางศิลปะทั้งที่ไฉยรัก ตัดสินใจหอบเกียรติบัตรชนะการประกวดกลอนสมัยมัธยมกว่า 30 แผ่น ไปกราบครู ไพฑูริย์ ธีญา เพื่อขอย้ายเอกเรียนภาษาไทย ด้วยเหตุผลสองประการ คือ ชอบเขียนกลอนและชอบอ่านวรรณกรรม ขณะเรียนก็ทำกิจกรรมไปด้วยในชมรมวรรณศิลป์ ออกค่ายวรรณกรรมสัจฉกร เรียน

ในลุ่มแม่น้ำนครชัยศรี นครปฐม บนเนื้อที่หนึ่งไร่ เจ้าของใจดี ไม่คิดค่าเช่า ให้อยู่ฟรี อาศัยในกระท่อมไม้ไผ่สาน มุงหญ้าแฝก ขนาด 3 คูณ 5 เมตร ผมตั้งชื่อมันว่า 'กระท่อมเมธี' เลี้ยงปลา 2 บ่อ เลี้ยงเบ็ด 30 ตัว เลี้ยงไก่ ปลุกผักสวนครัวรอบบริเวณ ปลุกต้นไม้ มะพร้าว น้ำหอม กล้วย และอื่นๆ...แต่แล้วน้ำท่วมใหญ่เมื่อปีที่ผ่านมาก็ทำให้กระท่อมเมธี เหลือแต่ซาก ความฝันและความมั่งคั่งในอดีตไม่รู้ว่าจะต้องก่อร่างอีกนานเท่าไรถึงจะกลับคืนมา สำคัญที่สุดคือชีวิตลูกสาว ภรรยา หนังสือ และภาพเขียน ก่อนหน้าที่น้ำจะพัดพาสิ่งปลูกสร้าง และสัตว์เลี้ยงไปหมด วันย้ายของ ผมแบกสิ่งหนังสือบนบ่า ขวามือ ขวามือ ลูกสาว แขนซ้าย อ้อมลูกสาว แขนข้าง ขณะภรรยาหอบของพะรุงพะรัง ผมพูดกับ

กับพวกเขาว่า "ไปอยู่ห้องเช่ากันก่อนนะ แล้วพ่อจะพากลับมากระท่อมเมธีอีกนะลูก" นั่นคือภาพสุดท้ายที่ผมได้เห็นกระท่อมหลังน้อย และพืชผลที่ปลูกสร้างมา กับมือ..."

ลูกสาวของเขาชื่อ 'เพลงวาริน' ผู้เป็นแรงบันดาลใจพิเศษใน 'โลกของพ่อคนหนึ่ง'

"ตอนนั้น ภรรยาเพิ่งคลอดลูกสาวได้สองเดือน เราช่วยกันดูแลลูกในกระท่อมที่ค่อนข้างจะคับแคบและฝูฟุ้ง แต่ความรู้สึกของคนเป็นพ่อมันบอกว่ายอมแพ้ไม่ได้ นะ ผมมองไปรอบพื้นที่พืชพันธุ์ที่ผมปลูกมันกำลังเติบโต ปลาสองบ่อ มันดูเรียวราเหมือนยีนดีที่ผมได้ลูกสาว ดอกแคขาว มะรุม ชะอม หรือแม้แต่ดอกผักบุ้งและดอกโสน ก็ดูสดชื่นผิวดึงดูด เปิดก็ออกไขบนพื้นแล้วกลิ่นมันบิวลิบๆ ฟอง ผมทำอาหารในครัวกระท่อม ควันจากพื้นลอยอ้อยอิ่งคล้ายจะทำหายวันจากปล่องโรงงานที่ไกลออกไป ก่อนเส้าทั้งสามก็ยังดูแข็งแรง ขณะที่โลกเจริญถึงไหนก็ ไม่รู้ ดีกสูงในเมืองหลวงดูรายล้อมกระท่อม เทคโนโลยีทันสมัย

โลกของพ่อคนหนึ่ง

ตื่นเช้าขึ้นมา ล้างหน้า แปรงฟัน ก่อนเย็บแมง-ตัว บนรั้วราว คั้นพริกแท้ แหะครีวกระท่อม ตั้งเส้า เป่าไฟ ในหมอกมัว หล่อเลี้ยงมัจฉาอาณาจักร หอมดอกผักบุ้ง ฟุ้งกลม เกือบตอกโสนบริสุทธิ์ สัมปอຍมะขามเปรี้ยวเคี้ยวลงไป งามแล้วพ่อว่า ดวงตาถูกรวดแปลงเพาะปลูกทุกทุกปี พ่อเคยกังวลถนนพ้อ ขณะปากท้องต้องพ้อกิน ปือ! ปือ! ฟันฟันตื่นรู้สึก ปากกา กระดาษวาดอารมณ์ ไม่ว่าจะสุข-โศกโลกก็หมุน บริโภคนิยมต่างคมดอม

เข้า-เย็นเช่นนี้ร่วมชีวิต เหลียวมองทางเดินเกินตื่นตื่น แม้สภาพกระท่อมจะหอมช่อ เพื่อพบสงบเย็นตายเป็นตาย

โลกหมุนถึงไหนเหมือนไม่รู้ เป็นทุกข์ก็คลุกคลีวินิพนธ์ ไม่รู้จักบีบี หนีเฟซบุ๊ก เมื่อรักมีคำตอบอยู่รอบตัว

อาบน้ำนับขัน วันอากาศหนาว เก็บไข่เปิดขาวสุกรอบครัว แกงอ่อมถนอมลิ้น กลิ่นยวนยั่ว ปล่อยควั่นสลัววางตัวตน เหลือก ปลูกผัก เมื่อหน้าฝน หอมแท้หอมทนบนกลีบใบ เหลืองผุดผุยยอด ทอดใส่ไป ต้มเปรตปลาไหลได้รสดี พ่อพบพันผูกทุกพื้นที่ ด้วยสายวารีเพลงวาริน จะพบใหม่หน่อต่อเส้นศิลป์ หูกก็ได้ยีนลูกหิวนม นิ่งนึกค่าเสนาะเสียงเหมาะสม คำคมไม่เคยเอ่ยหน้าคอมฯ เกษตรสมคูลช่างกรุ่นหอม กระท่อมของเราต้องเท่าทัน ครอบครัวยุคใหม่คิดไว้ปิดกัน ดอกหญ้าแถววัลย์มันหักทลาย ทว่าใจของพ่อไม่ขอยาย เรียบง่ายแต่ตะเถาะเฉพาะตน สุขเพียงได้อยู่ดูพืชผล สอนลูกสักคนพื้นมีตมัว เริ่มสนุกทุกแรงปลูกแดง-ตัว จึงไม่กลัวการเป็นพ่อต่อจากนี้

โขงรัก คำไพโรจน์
กระท่อมเมธี นครชัยศรี นครปฐม
บทกวีปี 2553

สมัย ขณะผมไม่รู้จักแม้แต่บีบี หรือเฟซบุ๊ก แต่ยังมี ความสุขอยู่ในโลกของผมเอง โลกที่มีบทกวี มีศิลปะ มีพืชพันธุ์ และสัตว์เลี้ยงที่พ่อดูแลกายและใจได้ เมื่อมองดวงตา ลูก ครั้งใด ผมก็บอกกับหัวใจตัวเองทุกครั้งว่า คนเป็นพ่อ ยอมแพ้ไม่ได้จริงๆ..."

ก่อนนำท่วมและหลังน้ำท่วม-มีฉากชีวิตมากมาย สำหรับ โขงรัก คำไพโรจน์ ทุกข์สุขคลุกเคล้าในการดิ้นรน แต่หัวใจเขายังคงหล่อเลี้ยงด้วยศิลปะและบทกวี!

ศุกร์ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๕